

Lucia Uță

Judecător la Curtea de Apel
București

Carmen Georgiana Comșa

Judecător la Curtea de Apel
București

Contestația în anulare în procesul civil

Practică judiciară

Editura
Stamangiu
2019

Capitolul al IV-lea. Motivele contestației în anulare

18. Fixarea cadrului procesual prin cererea de chemare în judecată. Caracterul limitativ al motivelor de contestație în anulare. Nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor invocate prin cererea de recurs, în raport de conținutul cererii de chemare în judecată

NCPC, art. 504 alin. (2)

Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai pentru motivele limitativ prevăzute de Codul de procedură civilă.

Or, în condițiile în care, deși invocă temeiul prevăzut la art. 504 alin. (2) NCPC, contestatorul nu formulează motive în sensul cerut de respectivul text de lege, nu pot fi identificate cerințele legale.

Referitor la nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor privind dreptul la informare, se constată că instanța, prin decizia atacată, a statuat că respectivele motive nu pot face obiectul analizei în raport de conținutul cererii de chemare în judecată.

I.C.C.J., s. I civ., dec. nr. 288 din 31 ianuarie 2018, www.scj.ro

Prin decizia nr. 1801 din 15.11.2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I civilă, a respins, ca nefondat, recursul declarat de reclamantul A. împotriva deciziei nr. 832A din 8.11.2016 a Curții de Apel București, Secția a IV-a civilă.

Instanța supremă a statuat în sensul că vor face obiectul analizei doar criticile de nelegalitate care vizează aplicarea și interpretarea greșită de către curtea de apel a normelor de drept material care reglementează începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă în materia răspunderii civile delictuale, astfel cum acestea sunt reglementate de prevederile Decretului nr. 167/1958.

Aceasta, având în vedere că din conținutul cererii de chemare în judecată a reieșit că reclamantul A. nu a invocat aspecte care să vizeze încălcarea dreptului la consiliere și la informare cu privire la consecințele tratamentului medical la care a fost supus, neputând astfel, în condiții de legalitate, fără eludarea art. 204 NCPC, ca instanța ierarhic superioară să aibă posibilitatea analizei aplicării și interpretării greșite a acestora.

Procedând în continuare la analiza prescripției dreptului la acțiune, al cărei sediu este reglementat de dispozițiile art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, instanța de recurs a constatat că acțiunea a fost înregistrată pe rolul instanței la peste 3 ani de la momentul de la care, cel mai târziu, reclamantul trebuia și putea să cunoască atât paguba, cât și pe autorul acesteia.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație în anulare A., întemeiată pe prevederile art. 504 alin. (2) NCPC.

A arătat că singurul organ abilitat a se pronunța asupra cauzei, evoluției și diagnosticului bolii, precum și asupra momentului la care acesta a fost cunoscut, este Institutul de expertiză medico-legal.

Înalta Curte a constatat inadmisibilitatea cererii, în considerarea argumentelor ce succed:

Articolul 504 NCPC reglementează condițiile de admisibilitate ale contestației în anulare, stipulând, la alin. (2), invocat de contestator ca temei al demersului judiciar, că poate fi primită contestația în cazul în care motivul a fost invocat prin cererea de recurs, dar instanța l-a respins, pentru că avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul sau dacă recursul, fără vina părții, a fost respins, fără a fi cercetat în fond.

Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai pentru motivele limitativ prevăzute de NCPC. Or, în cauză, deși invocă temeiul prevăzut la art. 504 alin. (2) NCPC, contestatorul nu formulează motive în sensul cerut de respectivul text de lege, neputând fi astfel identificate cerințele legale.

Referitor la nepronunțarea instanței de recurs asupra motivelor referitoare la dreptul la informare, se constată că Înalta Curte, prin decizia atacată, a statuat foarte clar că acestea nu pot face obiectul analizei în raport de conținutul cererii de chemare în judecată.

Așadar, raportând contestația în anulare la cerințele impuse de dispozițiile art. 504 NCPC, Înalta Curte a constatat că, în cauza dedusă judecătii, aceste condiții nu sunt îndeplinite, astfel încât cererea a fost respinsă, ca inadmisibilă.

În ceea ce privește cheltuielile avansate de stat referitoare la onorariul de avocat și taxa judiciară de timbru, acestea rămân în sarcina acestuia, potrivit dispozițiilor cuprinse la art. 19 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008.

19. Îndeplinirea procedurii de citare la termenul la care s-a judecat recursul. Invocarea lipsei obiectului cererii din cuprinsul citației. Eroare materială. Invocarea încălcării unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept. Emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri”

NCPC, art. 503 alin. (1) și alin. (2) pct. 2

1. În conformitate cu dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația va cuprinde: „numele și prenumele sau denumirea, după caz, ale/a părții potrivnice și obiectul cererii”. Totodată, art. 157 alin. (3) lit. g) NCPC stabilește că: „Cerințele de la alin. (1) lit. a), c), d), e) și k) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”.

Din corelarea acestor dispoziții rezultă că lipsa obiectului cererii din cuprinsul citației sau menționarea unui alt obiect nu este sancționată cu nulitatea absolută și necondiționată a actului de procedură, potrivit art. 176 NCPC, fiind, în schimb, aplicabile dispozițiile privind nulitatea condiționată de producerea unei vătămări, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului neconform, în condițiile art. 175 alin. (1) NCPC.

Într-o astfel de situație, contestatorul este cel care trebuie să facă dovada că, prin această omisiune sau eroare, i s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de procedură și a actelor subsecvente.

În speță, potrivit cererii înregistrate la dosarul de recurs, expediată de contestator prin serviciul poștal, acesta a avut deplină cunoștință de termenul de judecată, pe care l-a indicat în mod expres în cuprinsul cererii, precum și de obiectul dosarului, arătând că își menține motivele de recurs, reluându-le pe scurt și solicitând judecarea cauzei în lipsa sa. Așadar, din conținutul citației comunicate de instanță, este evident că, în cauză, contestatorul a intrat în posesia tuturor informațiilor prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește obiectul dosarului, neexistând, prin urmare, niciun motiv de nelegalitate a citației.

2. Contestatorul invocă încălcări ale unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept, concluzionând că soluția corectă era aceea de admitere a recursului, și nu cea de respingere a căii sale de atac. Or, aceste aspecte nu se încadrează în sintagma „erori materiale”, ci reprezintă critici de legalitate, vizând preținse erori de judecată și constituind un veritabil „recurs la recurs”, imposibil de analizat pe calea contestației în anulare.

3. Emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri” nu se încadrează în noțiunea „erorilor materiale” prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Pe de o parte, hotărârea poartă o denumire corectă, în consonanță cu dispozițiile art. 424 alin. (3) NCPC, fiind o hotărâre pronunțată asupra recursului, iar, pe de altă parte, și în cazul în care denumirea hotărârii ar fi eronată, ea poate fi îndreptată pe calea cererii formulate în condițiile art. 442 NCPC, respectiv printr-o cerere de îndreptare a erorilor materiale, și nu prin promovarea contestației în anulare prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

*I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1612 din 3 mai 2017,
www.scj.ro*

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 28.10.2015, reclamantul A., în contradictoriu cu pârâta Primăria Municipiului Slatina, Direcția economică, a solicitat anularea titlului executoriu nr. 85xxx din 20.10.2015 și a somației nr. 93xxx din 20.10.2015.

Prin cererea înregistrată la data de 08.12.2012, reclamantul A. a solicitat conexarea dosarelor Curții de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, și Judecătoriei Slatina, anularea titlurilor executorii nr. 64xxx din 23.04.2015 și nr. 85xxx din 20.10.2015, precum și a somațiilor nr. 72xxx din 23.04.2015 și nr. 93xxx din 20.10.2015, și obligarea pârâtei la plata sumei de 250 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin sentința nr. 500 din data de 11.12.2015 a fost admisă excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Craiova și a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Slatina.

Împotriva sentinței civile nr. 500 din data de 11.12.2015, pronunțate de Curtea de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, a formulat recurs reclamantul A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, fondându-și recursul pe prevederile art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC.

Prin decizia civilă nr. 3522 din data de 09.12.2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, a respins recursul declarat de reclamantul A. împotriva sentinței civile nr. 500 din data de 11.12.2015, pronunțate de Curtea de Apel Craiova, Secția de contencios administrativ și fiscal, ca inadmisibil.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de recurs a reținut, în esență, că recurentul nu are deschisă calea de atac a recursului, sentința recurată fiind definitivă, potrivit dispozițiilor art. 132 alin. (3) NCPC.

Împotriva deciziei nr. 3522 din 09.12.2016, recurentul-reclamant A. a formulat contestație în anulare, înregistrată la data de 16.03.2017, fondată pe prevederile art. 503 alin. (1) și (2) pct. 2 NCPC.

În susținerea cererii astfel formulate, contestatorul a apreciat că instanța de recurs a încălcat următoarele dispoziții legale: art. 248 alin. (5) și art. 424 alin. (5) NCPC, întrucât a emis o „decizie”, deși trebuia să pronunțe o „încheiere”; art. 496 NCPC, întrucât recursul trebuia admis, iar nu respins; art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, procedura de citare nefiind legal îndeplinită, citația necuprinzând obiectul dosarului, iar recurentul nefiind prezent la judecată; art. 483 alin. (1), art. 132 alin. (4), art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC, întrucât cererea de recurs trebuia admisă, și nu respinsă, dispozițiile art. 132 alin. (3) NCPC neavând legătură cu motivarea în drept a recursului, iar calea de atac fiind cea stabilită de dispozițiile art. 20 din Legea nr. 554/2004.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și decizia atacată, prin prisma prevederilor legale incidente, Înalta Curte a respins contestația în anulare formulată de recurentul-reclamant A., ca nefondată, pentru următoarele considerente.

Referitor la primul motiv al contestației în anulare, întemeiat pe prevederile art. 503 alin. (1) NCPC.

Potrivit art. 503 alin. (1) NCPC: „Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata”.

Contestatorul a susținut că procedura de citare pentru termenul de judecată din data de 09.12.2015 nu a fost legal îndeplinită, apreciind că au fost încălcate dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația nemenționând obiectul dosarului – „anulare act administrativ”, iar contestatorul nu a fost prezent la judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 157 alin. (1) lit. g) NCPC, citația va cuprinde: „numele și prenumele sau denumirea, după caz, ale/a părții potrivnice și obiectul cererii”. Totodată, art. 157 alin. (3) lit. g) NCPC stabilește că: „Cerințele de la alin. (1) lit. a), c), d), e) și k) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”.

Din corelarea acestor dispoziții rezultă că nerespectarea cerințelor prevăzute la lit. g) – în cazul de față nemenționarea „obiectului cererii” – nu este sancționată cu nulitatea absolută și necondiționată a actului de procedură, potrivit art. 176 NCPC, fiind, în schimb, aplicabile dispozițiile privind nulitatea condiționată de producerea unei vătămări, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului neconform, în condițiile art. 175 alin. (1) NCPC.

Analizând citația emisă de instanța de recurs pentru termenul de judecată din data de 09.12.2015, comunicată contestatorului la data de 11.11.2016,

se constată că aceasta poartă mențiunea obiectului cererii, și anume „Concencios administrativ și fiscal – Recurs”, fiind prezente, de asemenea, toate celelalte elemente obligatorii prevăzute de dispozițiile art. 157 NCPC, de natură a permite contestatorului să ia cunoștință de data, ora și locul desfășurării ședinței de judecată, precum și de dosarul ce urmează a se judeca și instanța investită cu soluționarea lui.

Chiar în situația în care citația nu ar fi menționat obiectul cererii deduse judecății sau ar fi menționat un alt obiect, contestatorul trebuia să facă dovada că, prin această omisiune, i s-a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de procedură și a actelor subsecvente, ceea ce nu este cazul în speță.

Înalta Curte constată că, potrivit cererii înregistrate la dosarul de recurs la data de 07.12.2015, expediate de contestator prin serviciul poștal la data de 05.12.2012, acesta a avut deplină cunoștință de termenul de judecată, pe care l-a indicat în mod expres în cuprinsul cererii, precum și de obiectul dosarului, arătând că își menține motivele de recurs, reluându-le pe scurt, și solicitând judecarea cauzei în lipsa sa. Așadar, este evident că, din conținutul citației comunicate de instanță, contestatorul A. a intrat în posesia tuturor informațiilor prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește obiectul dosarului, neexistând, prin urmare, niciun motiv de nelegalitate a citației.

Prin urmare, pentru toate aceste motive, Înalta Curte apreciază că nefondată contestația în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 503 alin. (1) NCPC.

Referitor la cel de-al motiv al contestației în anulare, fondat pe prevederile art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Potrivit art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC: „Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când: (...) 2. dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale”.

Noțiunea de „eroare materială” a fost analizată în doctrină și jurisprudență prin opoziție cu greșeala de judecată, arătându-se că textul vizează erori cu caracter formal, procedural sau situații în care se confundă sau se omit date materiale importante ale cauzei, nefiind permisă reexaminarea fondului prin prisma reaprecierii probelor administrate sau a textelor de lege invocate în motivarea hotărârii.

În cauza de față, contestatorul invocă încălcări ale unor dispoziții legale de către instanța de recurs, precum și incorecta reținere a unor temeuri de drept, concluzionând că soluția corectă era aceea de admitere a recursului, și nu cea de respingere a căii sale de atac. Or, aceste aspecte nu se încadrează în sintagma „eroare materială”, ci reprezintă critici de legalitate, vizând preținse erori de judecată și constituind un veritabil „recurs la recurs”, imposibil de analizat pe calea contestației în anulare.

Nici aspectul privitor la emiterea de către instanța de recurs a unei „decizii” în locul unei „încheieri” nu se încadrează în noțiunea „erorilor materiale” prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Sub un prim aspect se observă că hotărârea poartă o denumire corectă, în consonanță cu dispozițiile art. 424 alin. (3) NCPC, fiind o hotărâre pronunțată asupra recursului.

Pe de altă parte, și în cazul în care denumirea hotărârii ar fi fost eronată, ea ar fi putut fi îndreptată pe calea cererii formulate în condițiile art. 442 NCPC, respectiv printr-o cerere de îndreptare a erorilor materiale, și nu prin promovarea contestației în anulare prevăzute de art. 503 alin. (2) pct. 2 NCPC.

Pentru aceste motive, în raport de dispozițiile art. 508 NCPC, Înalta Curte a respins, ca nefondată, contestația în anulare.

20. Vătămarea părții nelegal citate. Legitimarea procesuală activă a organizației sindicale. Cerere de chemare în judecată și cerere de apel introduse de sindicatul din care contestatorul făcea parte la data introducerii acțiunii, cu acordul acestuia din urmă. Locul citării

NCPC, art.172, art. 503 alin. (1)

1. În situația în care contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata, vătămarea părții nelegal citate ar consta în punerea acesteia în imposibilitate de a cunoaște data judecății și de a-și face apărărilor necesare.

O astfel de situație nu se poate reține, în condițiile în care cererea de chemare în judecată și apoi apelul au fost introduse de sindicatul din care contestatorul făcea parte la data introducerii acțiunii, cu acordul acestuia din urmă, semnătura sa regăsindu-se la dosarul de fond. Legitimarea procesuală activă a fost recunoscută organizațiilor sindicale în considerarea ocrotirii intereselor membrilor lor, fie că erau interese de grup, fie individuale. Astfel, organizațiile sindicale au dreptul de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune ori renunță la judecată.

2. Potrivit art. 172 NCPC, dacă, în cursul procesului, una dintre părți și-a schimbat locul unde a fost citată, ea este obligată să în-cunoștințeze instanța, indicând locul unde va fi citată la termenele următoare, precum și partea adversă prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu cererea prin care se înștiințează instanța despre schimbarea locului citării. În

cazul în care partea nu face această înștiințare, procedura de citare este valabil îndeplinită la vechiul loc de citare.

*C.A. București, s. a VII-a confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 1599 din 13 martie 2017, nepublicată*

Prin decizia civilă nr. 508 din 01.02.2016, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a respins ca nefondat apelul formulat de apelanta-reclamantă U.S.C.D.U.P.B., în numele și pentru membrii săi de sindicat, împotriva sentinței civile nr. 5834 din data de 05.06.2015, pronunțate de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în contradictoriu cu intimații-pârâți U.P.B, M.E.N și intimatul-intervenient C.L.; s-a admis apelul formulat de apelantul-pârât M.F.P.; a fost schimbată în parte sentința civilă apelată, în sensul că s-a respins acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâtul M.F.P., pentru lipsa calității procesuale pasive, păstrându-se, în rest, sentința.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Într-adevăr, prevederile art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, au fost aplicabile în intervalul 01.10.2008-31.12.2009, în urma declarării ca neconstituționale a actelor normative ce au avut ca obiect modificarea Legii nr. 221/2008, în acest sens fiind chiar Decizia nr. 3/2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în interesul legii.

Începând cu data de 01.01.2010, salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată unitar prin Legea nr. 33/2010 și O.U.G. nr. 1/2010, fiind abrogată O.G. nr. 15/2008.

În anul 2011, salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată de Legea nr. 285/2010.

În conformitate cu art. 30 alin. (3) și (5) din Legea nr. 330/2009, reîncadrarea personalului se face corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute în luna decembrie 2009, iar personalul aflat în funcție la 31.12.2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009.

Potrivit art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, „Începând cu 01.01.2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%” (...), „Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau

treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31.12.2010”.

Prin Decizia nr. 11 din 08.10.2012, pronunțată în interesul legii și, în consecință, obligatorie pentru instanțele de judecată, în temeiul art. 330⁷ alin. (4) CPC 1865, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (6) din O.U.G. nr. 1/2010 și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009, că personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31.12.2009 are dreptul, începând cu data de 01.01.2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile O.G. nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008.

Față de conținutul normei citate, rezultă că reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 01.01.2010 urma a se realiza luând în calcul salariul de bază la care ar fi fost îndreptățit acesta la data de 31.12.2009, ceea ce reprezintă dreptul recunoscut și ocrotit de lege.

Cu privire la aplicabilitatea în cauză a prevederilor O.U.G. nr. 41/2009, la care se referă O.U.G. nr. 1/2010, prin care este diminuată valoarea coeficientului de multiplicare 1.000, s-a apreciat că actul normativ menționat trebuie considerat ca fiind lipsit de efecte, față de deciziile succesive ale Curții Constituționale prin care a fost constatată neconstituționalitatea actelor normative ce au adus modificări O.G. nr. 15/2008, modificată prin Legea nr. 221/2008.

Prin urmare, Înalta Curte a considerat că O.G. nr. 41/2009 trebuie considerată ca lipsită de efecte, iar singurele prevederi legale ce produc efecte în cauză sunt cele ale art. 1 alin. (1) lit. c) din O.G. nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 221/2008, fără a fi avute în vedere modificările legislative operate prin ordonanțele de urgență afectate de vicii de neconstituționalitate.

În consecință, reclamantii au fost îndreptății la plata unui salariu în raport de prevederile O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, atât în perioada 26.06.2010-31.12.2010, cât și în perioada 01.01.2011-12.05.2011, dată la care a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, prin care s-a reglementat, în mod unitar, salarizarea personalului didactic, act normativ ce cuprinde prevederi vizând încadrarea, promovarea și componența drepturilor salariale și modul de calcul al acestora.

În baza art. 1 alin. (1) din Legea nr. 63/2011, începând cu data intrării în vigoare a acestei legi și până la 31.12.2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite

în conformitate cu anexele la lege, cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ, indemnizațiile de conducere specifice, sporurile, indemnizațiile, compensațiile și celelalte elemente ale sistemului de salarizare de care beneficiază personalul prevăzut la alin. (1), precum și metodologia de calcul al acestora, fiind prevăzute în anexele 1, 2, 3a și 3b, după caz, anexa nr. 4 și anexa nr. 5, așa cum rezultă din alin. (2), (3) și (4) ale aceluiași articol. Acestea se calculează în funcție de salariile de încadrare prevăzute în anexele nr. 1, 2, 3a sau 3b, după caz, în conformitate cu metodologia prevăzută în anexa nr. 5, cu luarea în considerare a indemnizației de conducere prevăzute în anexa nr. 4, dacă este cazul, alin. (6) cuprinzând interdicția ca prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă să fie negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederile legii. Dispozițiile art. 8, art. 9, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și cele ale art. 22, art. 25-30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice se aplică în mod corespunzător și pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ, salarizat potrivit prevederilor legii.

Așadar, în perioada 13.05-31.12.2011, reclamantii-apelanții beneficiază de salariul de încadrare prevăzut în anexa 2 la lege, care cuprinde sporul neuropsihic și majorarea de 15% aplicabilă pentru anul 2011, sporul de stabilitate fiind cuprins la tranșele de peste 10 ani vechime, astfel cum rezultă din „nota” la această anexă, metodologia de calcul al drepturilor salariale, ca și componența acestora fiind prevăzute în anexa 5 la lege.

Pentru anul 2012, se aplică art. II referitor la art. 1 alin. (3)-(5) din O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din O.U.G. nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, astfel cum a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 283/2011, potrivit căreia, „în anul 2012, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții”, iar începând cu data de 01.06.2012, în conformitate cu O.U.G. nr. 19/2012, care, prin art. 1 alin. (1), a prevăzut majorarea cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice cu 8%, începând cu data de 01.06.2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012 și cu

7,4%, începând cu data de 01.12.2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.

Totodată, pentru anul 2013-2014, sunt aplicabile prevederile Legii nr. 63/2011, atât O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, cât și O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014 făcând trimitere expresă la prevederile Legii nr. 63/2011.

Prin urmare, nu se putea reține că, începând cu data de 13.05.2011, data intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011 și până în prezent, reclamantii-apelanți ar fi avut dreptul la un salariu lunar calculat în raport de un salariu de bază stabilit în conformitate cu prevederile O.G. nr. 15/2008, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 221/2008, respectiv în raport de valoarea de 400 lei a coeficientului de multiplicare 1.000, atât timp cât prevederile O.G. nr. 15/2008 nu mai sunt în vigoare și câtă vreme prevederile art. 11 alin. (2) din anexa 5 la lege nu pot justifica legal pretențiile solicitate.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 31 din 5.02.2013, publicată în M. Of. nr. 266 din 13.05.2013, și prin Decizia nr. 291 din 22.05.2014, publicată în M. Of. nr. 451 din 20.06.2014, constatând constituționalitatea acestora. În aceste decizii, Curtea a reținut că Legea nr. 63/2011 stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare.

În ceea ce privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 08.11.2005, pronunțată în cauza *Kechko c. Ucrainei*, parag. 23). De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 08.12.2009, pronunțată în cauza *Wieczorek c. Poloniei*, parag. 59, și Hotărârea din 02.02.2010, pronunțată în cauza *Aizpurua Ortiz c. Spaniei*, parag. 57).

Totodată, examinând dispozițiile criticate prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea Constituțională a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a